

zení, byť i samo o sobě lehké, způsobeno nástrojem takovým a takovým způsobem, s kterým obyčejně bývá spojeno nebezpečnoství života; tím jest dle znění zákona úplně vyčerpána skutková povaha zločinu, o němž se jedná, zákon má tudíž za to, že okolnostmi, vytčenými v první větě § 155 lit. a) tr. z. jest již bezpodmínečně dán i úmysl způsobiti těžké ublížení na těle a není proto třeba obzvláště ještě zkoumati a zjišťovati, zda pachatel jednal v úmyslu přivoditi některý z těžkých následků v § 152 tr. z. vytčených, zda tu tedy jest náležitost skutkové povahy činu, kterou pokládá zákon za splněnou již okolnostmi uvedenými v první větě § 155 lit. a) tr. z. Není-li tu těchto okolností, není tu také skutková povaha zločinu těžkého ublížení na těle dle první věty § 155 lit. a) tr. z. Zločin ten vyžaduje toliko, že pachatel musí si býti vědom nebezpečné povahy a nebezpečného použití nástroje, který zvolil k provedení činu. Tomuto výkladu zákona neodporuje ani znění druhé věty § 155 lit. a) tr. z.; slovy »dokáže-li se jiným způsobem, že tu byl úmysl, způsobiti některý z následků těžkých v § 152 vytčených,« má býti prostě navázáno na případ, v němž pokládá zákon tento úmysl za splněný již okolnostmi v § 155 lit. a), první věta, obzvláště uvedenými.

Čís. 54.

Dle § 5 zákona ze dne 31. prosince 1877 čís. 3 ř. z. z roku 1878 lze ihned v zasedání neveřejném vyhověti zmateční stížnosti státního zastupce do rozsudku sborového jako nalézacího soudu, jímž prohlásil se nepřislušným proto, že čin pro těžší prý kvalifikaci patří na soud porotní.

(Rozh. ze dne 13. května 1919, Kr I 137/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl, zajištitiv se souhlasem generální prokuratury, dle § 5 zákona ze dne 31. prosince 1877 čís. 3 ř. z. z roku 1878 ihned v zasedání neveřejném o zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského jako nalézacího soudu v Chebu ze dne 25. února 1919, jímž tento krajský soud prohlásil se dle § 261 tr. ř. nepřislušným ku projednání a rozhodnutí trestní věci proti Richardu F. pro zločin krádeže ve smyslu §§ 171, 174 Ie tr. z., a, zrušiv v odpor vzatý rozsudek, odkázal věc dle § 288 č. 2 tr. ř. zpět do první stolice k opětovnému projednání a rozhodnutí. Ve věci samé vycházel zrušovací soud ze stanoviska, že obžalovaného lze bráti v zodpovědnost jen za věci, jím při plnění krámmů odcizené v hodnotě 2000 K, nikoli však, jak mínil nalézací soud za vše, co při plnění bylo odcizeno a co ovšem 2000 K daleko převyšuje. Po stránce formální podotkl zrušovací soud toto:

Rozhodnutí soudu zrušovacího stalo se vedle § 5 novely k tr. ř. z roku 1877 v neveřejném zasedání, poněvadž zmateční stížnost státního zastupitelství, jež určena jest zabrániti, by obviněný nemohl býti trestán dle vyšší trestní sazby § 179 tr. z. těžkým žalářem od 3 do 10 let, podána byla v e p r o s p ě c h obžalovaného.

Čís. 55.

Na trestnosti předražování nemění ničeho okolnost, že obchod uzavřen za banku, jež dle stanov jest oprávněna s dotýčným zbožím obchodovati.

(Rozh. ze dne 15. května 1919, Kr I 35/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po veřejném líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního jako nalézacího soudu v Praze, pokud jím Josef J. sprostěn z obžaloby pro přečin předražování, a, zrušiv rozsudek, vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Nalézací soud sprostil Josefa J. z obžaloby pro přečin dle § 17, č. 2 cís. nař. ze dne 7. srpna 1915, č. 228 ř. z., pokud se týče § 21, č. 2 cís. nař. ze dne 21. srpna 1916, č. 261, s odůvodněním, že není prokázáno, že by byl obžalovaný, koupiv zboží, by je se ziskem dále prodal, jednal v úmyslu, by zvýšil cenu jeho na přemrštěnou výši. Soud má naopak za to, že obžalovaný koupil mýdlo, by je přivedl do konsumu. Se zvláštním důrazem poukazuje rozsudek nalézacího soudu na statutární oprávnění banky A, provázovati obchody se zbožím všeho druhu. Leč neprávem. I banka se může dopustiti předražování, přes to, že je dle stanov k obchodu se zbožím oprávněna. Banky musí se při svých obchodních jednáních podrobiti též obmezením soukromého obchodu, kterým podléhá obchodník jednotlivce. Není naprosto žádného důvodu posuzovati zisknou činnost bank za doby válečné dle zásad jiných, nežli se posuzují výdělečné snahy jednotlivců. Shora uvedené právní stanovisko nalézacího soudu by bylo snad správné, kdyby byl první soud zjistil, že snaha obžalovaného směřovala k tomu, aby mýdlo přišlo do konsumu nezdraženo. Úmysl vyhnati ceny do výše byl by v daném případě vyloučen jen tehdy, kdyby byl obžalovaný nečinil nároku na zisk. Takového zjištění soud nalézací neučinil a za daného stavu věci ani učiniti nemohl; rozsudek naopak prohlašuje, že banka jednala dle stanov, prodávajíc se ziskem nakoupené mýdlo. Ustanovení obou zmíněných cís. nař. směřují proti illegitimnímu obchodu překupnickému, který se vměšuje z pohnutky, docíliti překupnického zisku, jako hospodářsky nezdravý živel mezitímného obchodu do oběhu zboží v úmyslu, ceny zvyšovati. Ke skutkové podstatě přečinu dle § 17, č. 2 cís. nař. z roku 1915, pokud se týče § 21, č. 2 cís. nař. ze dne 21. srpna 1916 se vyhledává, by pachatel jednal u vědomí, že jeho činnost nemůže míti jiný následek, nežli přivoditi hospodářsky neodůvodněné (tudiž přílišné) zvýšení cen, nebo aspoň k tomuto výsledku přispěje. Tomu jest tak, musilo-li nutně nastati zvýšení cen ziskem vmísivšího se neoprávněného překupníka, bylo-li převzato zboží z druhé neb třetí ruky a prodáno osobám, které je nepřivádějí do konsumu, poněvadž ziskný úmysl zahrnuje v těchto případech úmysl zvýšiti stupňovitě ceny na přemrštěnou výši.

Čís. 56.

Předražování. Lhostejno, že zboží nákupem v cizozemsku přiblíženo bylo tuzemské spotřebě. Prodává-li obchodník dříve, než zná vlastní cenu nákupní, jest se mu řídití cenami směrnými.

(Rozh. ze dne 22. května 1919, Kr I 76/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po veřejném líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství v Praze do rozsudku zemského trest-